

РОЗДІЛ 1

ТЕГАН

Не певна, чи зможу дійти до вхідних дверей. Від мого крихітного «форд ф'южн» до будинку, де проживаю, залишилося якихось п'ятдесят футів¹. П'ятдесят футів — це недалеко. За найкращих умов я подолала б їх за лічені секунди.

Утім, не сьогодні.

Я мешкаю у квартирі-студії на другому поверсі житлового комплексу в місті Льюїстон, штат Мен. Жахливий район, проте чогось кращого на цю мить дозволити собі не можу. Моя зміна в продуктовому магазині завершується з настанням темряви, а це означає, що зараз надворі темно, хоч в око стрель. Раніше стежку від паркувального майданчика до будинку освітлював ліхтар, проте за місяць після мого переїзду перегоріла лампочка й нікому не спало на думку замінити її. Щойно вимкну фари, не зможу бачити навіть на два фути перед собою.

Запаркувавшись, одразу вимикаю двигун, адже не можу марнувати пального. Надворі така холоднеча, що навіть у машині бачу пару від власного дихання. У штаті Мен грудневий холод проймає до кісток. Я вдивляюся у вітрове скло й ледве розрізняю вхід до будинку. На вулиці немає освітлення, проте над дверима висить

¹ Один фут дорівнює 0,30 м. 50 футів приблизно 15 м. — Тут і далі — прим. пер.

невеличка лампа, завдяки якій зможу розгледіти замкову щілину й відімкнути двері.

Світла вдосталь, щоб побачити чоловіка, що причаївся біля входу.

Чекає.

Мороз іде поза плечі, поки вовтужуся на місці водія, що цими днями дається мені доволі нелегко. Праву ногу пронизує гострий біль, схожий на електричний розряд, а трапляється це зі мною останнім часом щоразу частіше. Лікар казав, що це так звана *iшіалгія*¹, викликана подразненим нервом у хребті. Я гадала, що моє життя і так доволі нікчемне, а тоді до всього пошкодила собі якийсь нерв.

Мружуся серед мороку на чоловіка, міркуючи, що він тут забув. Занадто темно, щоб розгледіти його риси, проте він достатньо високий і худорлявий. Одягнений у довгий темний тренч, що мене не заспокоює. Обличчя загрозливе, однак, щиро кажучи, будь-хто мав би загрозливий вигляд, ховаючись серед тіней.

Його наміри можуть бути цілком невинні. Можливо, він прийшов відвідати друга в цьому будинку. А може, це замаскований коп. (Малоймовірно.) Можливо, він... Що ж, більше не знаю причин стирчати тут о пів на десяту вечора. Сподіваюся, він не *збирається* витрушувати мої кишень.

Так чи інак не можу просидіти в машині цілу ніч.

Дістаю із сумочки перцевий балончик, який завжди ношу із собою, і перекладаю його в кишеню пальця. Якщо цьому типу потрібен мізерний вміст мого гаманця, так просто він йому не дістанеться. Ключі кладу в іншу кишеню, щоб були напохваті, а тоді підбираю з пасажирського

сидіння пакет із закупами. Містер Закір завжди дає мені чималу знижку на продукти, термін придатності яких невдовзі закінчиться, і я не збираюся залишати їх тут лише через якогось моторошного чоловіка біля будинку.

Поки вибираюся з автомобіля, гострий біль знову пронизує праву ногу. Пальго висить розхристане, однак не можу нічого з тим удіяти, адже воно не заціпається вже кілька місяців. Із застібкою все гаразд, щоправда, зламана блискавка цілком відповідала б моему сьогоднішньому стану. Ні, пальго не заціпається тому, що більше не налазить на мій випуклий живіт.

Я на восьмому місяці вагітності.

Щойно виходжу з машини, відчуваю, що мої набряклі стопи вчиняють бунт. Після подвійної зміни в супермаркеті вони збільшилися майже вдвічі й ледве поміщаються в кросівках. Випростовуюся, наскільки вдається, а морозне повітря вдаряє мене в обличчя. Під час вагітності почувуюся вкрай млявою, надто в ці дні, та крижаний вітер миттю бадьорить мене.

Грюкаю дверима, і чоловік, що сперся на стіну будинку, підводить голову. Ще досі не можу розгледіти більш ніж обриси, та бачу, що зараз він витріщається на мене. Рука, у якій тримаю пакет із продуктами, починає тремтіти, і я тягнуся по балончик.

Навіть не намагайся поцупити в мене протермінований хліб, бовдуре.

Глибоко вдихаю морозне повітря і рішуче крокую до входу в будинок. Не дивлюся на того типа, оскільки за багато років навчилася поводитися з моторошними чоловіками, проте відчуваю на собі його погляд. Пальцями стискаю перцевий балончик, готова вихопити його, коли знайомий голос перериває мої перелякані думки.

¹ Ішіалгія — біль від сідничного нерва, що виникає в результаті його затискання, запалення або компресії.

— Теган?

Я дивлюся в напрямку, звідки лунає голос. Світла біля входу саме вдосталь, щоб розгледіти риси обличчя чоловіка, й уся напруженість мигцем зникає.

— Джексоне! — вигукую. — Мати рідна, ти налякав мене мало не до смерті!

Чоловік попереду мене, у якому я впізнала Джексона Брукнера, одягнений у тренч поверх зім'ятої, як і завжди, сорочки із сірою краваткою та сірі штани. Він тут не мешкає, тому, ймовірно, провів щонайменше дві години в дорозі, щоб дістатися сюди, проте його очі завжди сяють, коли він з'являється перед моїми дверима.

Не питаючи дозволу, Джексон забирає в мене пакети, від чого мої зморені ноги болять трішки менше.

— Пробач, — відповідає він. — Я саме йшов до супермаркету, проте навігатор показав, що він зачинений, тому завернув сюди. Вирахував, що ти з хвилини на хвилину будеш удома, тож вирішив зачекати.

— Міг би й написати мені, — буркочу, почуваячись трішки присоромленою, що так злякалася цього чоловіка в окулярах з товстими скельцями і з великими вухами, що стирчать по обидва боки голови. Тепер, коли Джексон не ховається в темряві, упевнено можу сказати, що він — найменш грізний чоловік, якого я коли-небудь бачила. Милий, але трішки кумедний.

Він, до речі, не батько мого ще ненародженого первістка.

І не мій хлопець.

— Я писав тобі, — відказує.

Я тягнуся в сумку по телефон, і, певна річ, там море непрочитаних повідомлень від Джексона. Звісно, він писав мені. Джексон відповідальний. Працює адвокатом,

а навчання в Школі права Ліги плюща¹ завершив з відзнакою. Він сам не розповідав мені цього, проте я погуглила.

— Здається, ти справді писав, — визнаю.

Джексон зиркає на годинник.

— І ще я замовив їжу в китайському ресторані, яку ось-ось привезуть.

У животі бурчить від згадки про їжу. Я мала б їсти за двох, проте ледве спроможна їсти хоча б за себе.

— Ло-мейн² з куркою? — питаю з надією.

— Авжеж, — він усміхається від вуха до вуха. — Занесу пакети до тебе, а тоді спускаюся по доставлене.

Я б хотіла заперечити, проте тягнути продукти сходами стає щоразу важче, адже мій живіт невпинно росте. Раз йому так кортить допомогти мені, то я справді буду вдячна.

— Дякую, — відповідаю.

Наші погляди перетинаються під тьмяним світлом на вході до будинку.

— Завжди радий.

Джексон терпляче чекає, поки я намагаюся встроїти ключ у замок. Він завжди застрягає, коли надворі зимно, тобто добрих десять місяців на рік. Коли я врешті відчиняю двері, він галантно притримує їх для мене.

Я справді люблю Джексона. Люблю, коли він приходить з вечерею, що останнім часом трапляється дедалі частіше.

Утім, насправді в нас не товариська зустріч. Ми із Джексонном маємо обговорити важливу річ.

Невдовзі я стану такою багатійкою, що й не снилося.

І це все лише завдяки малюку, що росте в моїй утробі.

¹ Ліга плюща (англ. Ivy League) — група з восьми престижних університетів у США, відомих високим рівнем освіти й спортивними досягненнями випускників.

² Ло-мейн — китайська страва зі смаженою локшиною, овочами та м'ясом або морепродуктами.

РОЗДІЛ 2

Зайшовши в під'їзд, ми з Джексоном минаємо пошто-ві скриньки.

Я не в захваті від рахунків, що чекають там на мене, і так чи інак не маю грошей сплатити їх.

Ми натомість підіймаємося сходами до моєї квартири. Лампочки в коридорі ледве світять, а фарба на стінах скрізь полущена, проте мешканці ні на що не скаржаться. Ноги пульсують з кожним кроком, та вже за мить я буду вдома.

На кілька секунд зупиняюся на сходовому майданчику другого поверху перевести подих. Останнім часом мені завжди бракує повітря. Припускаю, що це через немовля, яке росте всередині мене й не дає моїм легеням розкриватися на повну. Або щось куди гірше. Я запитала дядька Гугла, й мені не припало до душі нічого з його відповідей.

Це може бути тромб у легенях. Або серцева недостатність. Або *туберкульоз*.

Медична страховка, однак, у мене наджахлива, тож я просто сподіваюся, що немає нічого серйозного.

Джексон стурбовано хмурить брови.

— Усе гаразд?

— Усе добре, — сковтую і киваю в бік сходів. — Ходімо.

Щойно ми досягаємо останніх сходинок, у кишені Джексона дзижчить телефон. Він дістає його й зиркає на екран.

— Замовлення привезли.

Я простягаю руки по свої пакети.

— Зійди по нього. А я занесу це до квартири.

Він вагається.

— Ти впевнена?

Я споглядаю його з-під лоба.

— А що я роблю, коли тебе немає поруч, як гадаєш?

На його худорлявому обличчі промайнуло почуття провини, утім, я не розумію чому. Джексон не зобов'язаний пильнувати мене під час вагітності. Це дуже мило з його боку, що він носить мої продукти, проте я і моє немовля — не його проблеми. І вже невдовзі, коли всі папери будуть підписані, ми вочевидь більше ніколи не побачимось.

Джексон віддає мені закупи. Балансуючи з пакетами в лівій руці, прямую коридором до квартири й копірсаюся в кишені пальта в пошуках ключа. Мені майже вдається відчинити двері, коли позаду лунає різкий голос:

— *Ще один чоловік, Теґан?*

Я обертаю голову й презираюся з водянистими, налитими кров'ю очима місис Волден — старшої пані, що мешкає по сусідству.

Одного разу, коли я помітила залишений для неї пакунок під дверима, то з'ясувала, що звати її Еванджеліна, проте коли ми вперше зустрілися, вона відрекомендувалася як місис Волден, і дарма, що ми вже два роки мешкаємо в сусідніх квартирах, вона чітко дала зрозуміти, що я і далі маю звертатися до неї «місис Волден».

— Правду кажучи, — озивається жінка, — ти перетворюєш це місце на будинок розпусти.

Поняття зеленого не маю, про що вона. За весь час, що я тут мешкаю, Джексон — єдиний чоловік, який